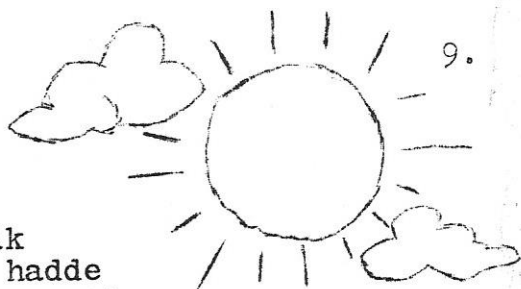

I middagshvila.

Hopping tiltaler alltid gutter. Slik begynner et avsnitt i Einar Bergslands bok " Med ski på beina." Da denne boka blei skrevet var det slik at alle gutter skulle hoppe, enten de hadde anlegg for det eller ikke. Den gutten som sto som tilskuer i en skibakke var ikke mye verd. Han blei ertet mye. Jo større bakker en turde hoppe i, dess gjevere var det. Skiene var hele ens verden i vinterhalvåret den tida. Når en hoppet og hoppet slik hele vinteren, var det moro å lage nye bakker. Og vi lagde mange stygge bakker bortover i skogkantene. Ofte kunne vi henge på stavene å speide bortover i åsene og fantasere om å bygge kjempebakker. Kirkerudkollen var en ås som riktig innbød til slike fantasier. Med snødekte svaberg, og knauser som lignet hopp. Om natta gjorde jeg drømmehopp utover svabergene og var uendelig lenge i lufta. Men guttedrømmen skulle bli virkelighet. På en fest høsten 1934 fortalte Fjellhamargutta at Fjellhamar I.L. skulle bygge skibakke i Kirkerudkollen. Det ville bli en bakke av uvanlig dimensjoner, hvis den blei fullt utbygd. Det kilte i magen bare ved tanken. Fjellhamargutta spyttet i nevene og gikk på så det luktet svidd. Bakken skulle prøvehoppes til vinteren blei det sagt. " Nå lagar dom gravsted i Blåveislia " ! var Mikalsens kommentar til anlegget. Etter et vellykket skirenn i Gansdalen utpå ettervinteren står jeg på møkkalasset en mandags formiddag. På andre sida av skigarden kommer Rolf kjørende. Han fortalte at Kirkerudkollen blei prøvehoppet dagen før. Vi blei enige om å gå dit i middagshvila. Tida gikk sakte den formiddagen, men endelig blei det middag, og den gikk ned på rekordtid. Jeg fant skistøvlene og skiftet på beina. Der plystret det utafør alt. I vadmelsbukse og busserull, og med djevellue på hodet drar vi avgårde. En frisk eim av kumøkk følger oss, der vi pigger bortover jordene på stødig godt vinterføre. Tempoet øker stadig. Bare den som har vært hopper veit åssen en uprøvd skibakke kan maktstjele en unggutt. Litt svette svinger vi inn på sletta og går mot overgangen. I et vilt og egenartet terreng, for en skibakke på våre kanter, har Fjellhamargutta laget et bratt og mektig unnarenn. Det ligger i ei kløft i kollen, med steile fjellsider på siden av unnarennet. I fjellsidene har kronglefurune klort seg fast. Lunt må det være i vesthellinga her. Vi tar skiene på skuldra og klatrer energisk oppover lia. Det er drøyt oppover mot kulen. Den er ikke ferdig enda. Øvre tredjedel av bakken er ikke ferdig, så her er det bare nakne steinura. Noen av Fjellhamargutta arbeider i steinura. Vi veksler replikker på skiløpersproget. På en skrent, litt langt fra bakken har dommertribunen fått en naturlig og fin plass, hvor en har utmerket oversikt over hele bakken. Et lite snøhopp ligger på en fjellknaus, så her har naturen hjulpet til. Et forholdsvis lite men bratt stilas, i tillegg til naturlig fart, gir nødvendig fart i tilløpet. Vi står lenge og beundrer byggverket. Flittige hender har flyttet enorme steinmasser. Det hentydes til at jeg har hoppski med-- Litt nølende tar jeg skiene fra skuldra og rusler oppover. Det er ingen vei utenom. Å bære skiene ned igjen ville være større skam

en noe annet.

Jeg tar fatt på trappene og er snart på toppen. Nei, å er det jeg har finni på!

Nedenfor det bratte tilløpet ligger hoppet som ei lita oppstopper-nese på fjellknausen. Under hoppet ligger steinura. Unnarennet ser jeg ikke noe til, men djupt nede og langt foran meg ligger sletta. Det glitrer i elva som markerer enden på sletta.

En hestekjører har stoppet på Losbysporet. Kjørekarer tar en røyk mens hesten hviler. På Feiring stiger røyken blå og lett opp av pipa i den klare, kalde vinterlufta. Ettermiddagskaffen står og godgjør seg. Oppover Losbydalføret ligger frostrøyken lett over elva. Et sagblad hviner, det dundrer i tømmerstokker.

Bak meg ligger Østmarka trolsk og lokkende. En kar med veske på sparkstøttingen står og prater med hestekjørereren. Det er visst posten som kommer.

" Kom igjen " ! ropes det utålmodig fra dommertribunen.

Dette greide Fjellhamargutta igår, så det må vel gå bra vel?

Jeg kjenner på bindingene, tøyer busserullen, slepper meg utfor og huker meg sammen. Rolig nå! Et fall i tilløpet vil være den visse død. Øynene søker hoppkanten. Jeg satser for liv og ære i det skituppene kjærtegner den vesle vippen på hoppkanten som er nødvendig, hvis en vil være sikker på å komme over ura. Jeg har truffet satsen og får god flyt. Steinura! farer det gjennom nodet på meg. Raskere enn tanken forsvinner den bak meg. Foran og under meg ligger unna- rennet. Jeg tøyer på og veiver med armene i lange, sugende tak.

Det suser om ørene og det durer i bukselårene.

Aldri har jeg hatt " sukkerbiten " på skituppene så nær ansiktet.

Nesten umerkelig tar jeg bakken i bratthenget, og knikser litt med knærne for å sikre meg mot nedslaget og overgangen.

Farten er veldig. Som ei pil skyter jeg over veien og utover sletta. Jeg svinger nordover langs elva, sveiver rundt og stopper opp. Det jubler i meg.

Jeg småspringer oppover bakken igjen. Nå er jeg varm og hissig og får større lengde, og står på beina denne gangen også.

Der kommer Rolf med stavene. Vi må hjemover. Nå blir det skjenn å få. Middagshvila er blitt for lang.

Slik var mitt første møte med Kirkerudkollen. Det blei mange, mange i årene framover. Med årene blei bakken påbygd og utbedret mange ganger.

Men tidens tann tæret på stillaset og etter ca. 15 års bruk blei bakken nedlagt og glemt. En skjebne som andre skibakker i distriktet også har fått.

Men drar du på blåveistur mellom frodig bjørk og ungfuru, en vakker vårkveld, vil talatrusten syngje om idrettsbragder der, og om helhjerted innsats av skirenn fra Fjellhamar Idrettslag, i Kirkerudkollen.

Erling.

=====

O.B.S.

Dette stykket - " I middagshvila " - har vi hatt i Trinsa tidligere, nærmere bestemt nr.2- 1969. Men siden vi har fått så mange nye medlemmer i det siste, vil vi at også de skal få lese Erlings fine beretning fra gamle dager.

Dagny.

=====